

Ἀδύνατη ἡ σωτηρία τῶν αἰρετικῶν καί τῶν κοινωνούντων μέ αὐτούς

«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωροῦσε πάντοτε ὅτι ἡ αἵρεσις εἶναι θανατηφόρος ἁμαρτία, καί τόν ἄνθρωπον τόν μολυσμένον μέ τήν τρομερή ἀρρώστια τῆς αἰρέσεως ὅτι εἶναι πνευματικά νεκρός, ξένος πρὸς τήν Θεϊαν Χάριν καί Σωτηρίαν, σέ κοινωνία μέ τόν διάβολον καί τήν ὀλέθρια συνοδία του.

Αἵρεσις εἶναι ἁμαρτία τοῦ νοός. Αἵρεσις εἶναι πιά πολύ δαιμονική παρά ἡ ἀνθρώπινη ἁμαρτία· εἶναι ἡ κόρη τοῦ διαβόλου, ἡ κληρονομία του, ἡ ἀσέβειά του, σχεδόν εἰδωλολατρεία.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὀνομάζουν τήν εἰδωλολατρεία ἀσέβεια καί τήν αἵρεσι διαφθορά. Στήν εἰδωλολατρεία ὁ διάβολος λαμβάνει τήν λατρείαν πού ὀφείλεται στόν Θεό, ἀπό τυφλωμένους ἄνθρώπους, ἐνῶ στίς αἵρέσεις συσσωματοποιεῖ τήν τυφλωμένη ἀνθρωπότητα στήν κυριώτερη ἁμαρτία του: τήν βλασφημία.

Ἐάν κανεῖς διαβάση τίς Πράξεις τῶν Συνόδων μέ προσοχή θά πεισθῇ ὅτι ὁ χαρακτήρας τῶν αἰρετικῶν εἶναι σατανιστικός. Διαβάζουμε γιά τήν τρομακτική τους ὑπόκρισιν, γιά τήν ἄμετρη ὑπερηφάνειά τους. Βλέπουμε τήν συμπεριφορά τους νά ὑποκινῆται ἀπό συνεχῆ ψέμματα. Παρατηροῦμε ὅτι εἶναι αἰχμάλωτοι στά μεγαλύτερα πάθη. Ὅποτε εἶναι δυνατόν εἰς αὐτούς διαπράττουν τά χειρότερα ἐγκλήματα καί τίς πιά τρομακτικές θηριωδίες. Τό ἀσύγκριτο μίσος τους πρὸς τά μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἰδιαιτέρως παρατηρημένο. Ἡ αἵρεσις συνοδεύεται ἀπό μία σκλήρυνσι τῆς καρδίας, ἀπό μία φοβερὰ σκοτίζουσα βλάβη τοῦ νοός, ἀπό μίαν ἰσχυρο-

γνώμονα ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς νά παραμένη μολυσμένη, καί ἀπό μία δυσκολία στή θεραπεία τοῦ προσώπου πού πάσχει ἀπό αὐτή τήν ἀσθένειαν.

Κάθε αἵρεσις εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ αἵρεσις δέν βλασφημεῖ μόνον τό δόγμα περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ τήν ἐνέργειά Του, ἀλλά βλασφημεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα στήν ὁλότητά Του. Ἡ οὐσία ὅλων τῶν αἱρέσεων εἶναι ἡ βλασφημία.

Ὅλες οἱ παλαιές αἱρέσεις, κάτω ἀπό διάφορες βιτρίνες, ἀπέβλεπαν σέ ἓνα μονάχα στόχο: Ἦρνοῦντο τήν Θεότητα τοῦ Θεοῦ Λόγου καί διέστρεφον τό δόγμα τῆς ἐνσαρκώσεώς Του. Οἱ νεώτερες αἱρέσεις ἀποβλέπουν στήν ἀποκήρυξιν τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». (βλ. «Ἅγιοι Κολλυβάδες» ἀριθμ. φύλ. 7, σελ. 3-4 μέ τήν σχετικήν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίωφ + 1867).

Γιά τήν σημερινή φοβερή αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχε προφητικῶς μιλήσει καί ὁ μέγας στάρετς τῆς Ὀπτινα ἅγιος Ἀνατόλιος:

«... Ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θά ἐνεργῇ μέ πονηρία, μέ σκοπό νά ἐλκύσῃ ἐντός τῆς αἱρέσεως, ἐάν ἦτο δυνατόν ἀκόμη καί τούς ἐκλεκτούς. Δέν θά ἀρχίσῃ κατ' εὐθειαν ὡμῶς νά ἀπορρίπτῃ τά δόγματα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀρετήν τῆς Θεοτόκου, ἀλλά θά ἀρχίσῃ ἀνεπαισθήτως νά διαστρέφῃ τίς διδασκαλίες καί τούς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας καί τό πραγματικό νόημά τους, ὅπως μᾶς παρεδόθησαν ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες ἐν ἁγίῳ Πνεύματι. Ὀλίγοι θά ἀντιληφθοῦν αὐτές τίς πανουργίες τοῦ ἐχθροῦ, ἐκεῖνοι μόνον οἱ πλέον πεπειραμένοι εἰς τήν πνευματικήν ζωήν. Οἱ αἱρετικοί θά πάρουν τήν ἐξουσίαν ἐπί τῆς ἐκκλησίας

καί θά τοποθετήσουν ἰδικούς τους ὑπηρέτες παντοῦ, οἱ δέ πιστοί θά καταφρονοῦνται... Γι' αὐτό παιδί μου, ὅταν ἴδης τήν παράβασιν τῆς πατερικῆς παραδόσεως καί τῆς Θείας Τάξεως, πού ἐγκαθιδρύθη ἀπό τόν ἴδιον τόν Θεόν, γνώριζε ὅτι οἱ αἰρετικοί ἔχουν ἤδη ἐμφανισθεῖ, ἄν καί πρὸς τό παρόν μπορεῖ νά ἀποκρύπτουν τήν ἀσέβειά τους. Ἀκόμη θά διαστρέφουν τήν ἀγίαν Πίστιν (Ὁρθοδοξίαν) ἀνεπαισθήτως, μέ σκοπό νά ἐπιτύχουν καλλίτερα νά παραπλανήσουν καί δελεάσουν τοὺς ἀπείρους στά δίκτυά τους. Ὁ διωγμός δέν θά στρέφεται μόνον ἐναντίον τῶν ποιμένων, ἀλλά ἐναντίον ὅλων τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅλοι ἐκεῖνοι πού θά κυβερνῶνται ἀπό τήν αἵρεσιν δέν θά ἀνέχονται τήν εὐσέβειαν. Νά ἀναγνωρίζης αὐτούς τοὺς λύκους μέ ἔνδυμα προβάτου ἀπό τίς ὑπερήφανες διαθέσεις τους καί τήν ἀγάπη τους γιά τήν ἐξουσία. Θά εἶναι συκοφάντες, προδότες, ἐνσπείροντες πανταχοῦ ἔχθραν καί κακίαν· γι' αὐτό ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι ἀπό τοὺς καρπούς αὐτῶν θά τοὺς ἀναγνωρίζετε. Οἱ ἀληθινοί ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ εἶναι ταπεινοί, ἀγαποῦν τόν πλησίον καί εἶναι ὑπήκοοι εἰς τήν Ἐκκλησίαν...

Οἱ πιστοί τότε πού δέν ἔχουν δεῖξει τίποτε ἄλλες ἀρετές θά λάβουν στεφάνους μόνον καί μόνον, ἐπειδὴ ἐστάθησαν στερεοί εἰς τήν πίστιν.

Νά φοβᾶσαι τόν Κύριον παιδί μου. Νά φοβᾶσαι μήπως ἀπωλέσης τόν στέφανον πού ἐτοιμάσθηκε γιά σένα. Νά φοβᾶσαι μήν ἀποβληθῆς παρά τοῦ Κυρίου εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον καί τήν αἰώνιον κόλασιν. Στέκε ἀνδρείως εἰς τήν πίστιν, καί ἄν εἶναι ἀναγκαῖον ὑπόμενε διωγμούς καί ἄλλες θλίψεις, διότι ὁ Κύριος θά εἶναι μαζί σου· καί οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες καί Ὁμολογητές θά βλέπουν μέ χαρά τοὺς ἀγῶνες σου. Ὅμως ἀλλοίμονον στοὺς μονα-

χούς σ' αὐτές τίς ἡμέρες πού θά εἶναι δεμένοι μέ ὑπάρχοντα καί πλούτη, οἱ ὅποιοι ἔνεκεν τῆς ἀγάπης τῆς «εἰρήνης» θά εἶναι ἔτοιμοι νά ὑποταχθοῦν εἰς τοὺς αἰρετικούς. Αὐτοί θά ἀποκοιμίζουσαν τὴν συνείδησίν τους μέ τό νά λένε: «ἐμεῖς συντηροῦμε καί σώζουμε τό μοναστήρι, καί ὁ Κύριος θά μᾶς συγχωρήσῃ». Οἱ ταλαίπωροι καί τυφλοὶ δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι διά μέσου τῆς αἵρέσεως οἱ δαίμονες θά εἰσέρχονται στό μοναστήρι, τό ὅποῖον δέν θά εἶναι πλέον τότε ἓνα μοναστήρι, ἀλλά γυμνοὶ τοῖχοι ἀπό ὄπου ἡ χάρις θά ἀποχωρῇ.

Ὁ Θεός εἶναι ὁπωσδήποτε ἰσχυρότερος ἀπό τοὺς ἐχθρούς καί ποτέ δέν θά ἐγκαταλείψῃ τοὺς ὑπηρέτες του. Ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ θά εὐρίσκονται ἕως τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου, μόνον πού θά προτιμοῦν νά ζοῦν σέ ἀπομακρυσμένους καί ἐρημικούς τόπους. Νά μήν φοβᾶσαι τίς θλίψεις ἀλλά μᾶλλον νά φοβᾶσαι τὴν ὀλέθρια αἵρεσιν, διότι αὐτό εἶναι πού μᾶς γυμνώνει ἀπό τὴν Θεῖαν Χάριν καί μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Χριστόν. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος διά τόν ὅποῖον ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντολήν νά θεωροῦμε τοὺς αἰρετικούς ὡς Χριστοκαπήλους καί εἰδωλολάτρες. Καί ἔτσι παιδί μου ἐνδυναμοῦ μέ τὴν Χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Βιάσου νά ὁμολογήσῃς ὑπὲρ τῆς Πίστεως καί νά ὑπομένης θλίψεις ὡς καλὸς στρατιώτης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ (Β΄ Τιμόθ. β΄, 1-3), ὁ ὅποῖος εἶπε: «γίνου πιστός ἄχρι θανάτου, καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. β΄, 10). Εἰς Αὐτόν σύν τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἅς εἶναι δόξα τιμὴ καί κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.» (Ἀπό ἓνα γράμμα τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου τῆς Ὀπτινα, + 1927, πού μεταφράστηκε ἀπό τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἐσφιγμένου).

* * *

Διά μέσου τῶν αἰῶνων ὅλοι ὅσοι θέλησαν νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστόν μας καί τήν Ἐκκλησίαν Του ὑπέστησαν τά πάνδεινα. Διώξεις, ἐξορίες, φυλακίσεις, βασανισμούς καί θάνατον.

Αὐτό συνέβη κατ' ἐπανάληψιν στήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καί συμβαίνει ἀκόμη καί στίς ἡμέρες μας, γιατί βεβαίως ὁ μισόκαλος διάβολος δέν ἔπαψε νά πολεμᾷ τήν Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας. Ἔτσι μέσα στόν εἰκοστό αἰῶνα, στήν Ἑλλάδα μας, ἀλλά καί σέ πολλές σλαυικές χῶρες, κατά τά σκοτεινά χρόνια τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καί τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀλλοφροσύνης, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι διώχθηκαν.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Παλαιοημερολογῖτες ἱερεῖς ἀπεσχηματίσθησαν. Οἱ ἐκκλησίες σφραγίσθηκαν ἢ κατεδαφίσθησαν. Οἱ πιστοί σύρθηκαν στίς φυλακές. Αἷμα Ὁρθοδόξων ἀγωνιστῶν ἔβαψε τό χῶμα στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα. Τό ἴδιο συνέβη παντοῦ, ὅπου θέλησαν οἱ Ὁρθόδοξοι νά παραμείνουν πιστοί στίς παρακαταθῆκες τῶν προγόνων τους, νά διακρατήσουν τό Πάτριον Ἑορτολόγιον καί νά μή κοινωνήσουν μέ τόν ὀλέθριο Νεοημερολογιτικό-Οἰκουμενισμό καί τούς προδότες «ἀρχιερεῖς» καί «ἱερεῖς» πού τόν ὑπρέτησαν καί τόν ὑπηρετοῦν πιστά μέχρι σήμερα.

Ἐφτασαν οἱ Οἰκουμενιστές Νεοημερολογῖτες μέχρι τοῦ σημείου νά ἀνατρέψουν Ἐπιταφίους, νά συντρίψουν μέ τσεκούρια ὡς ἄλλοι εἰκονομάχοι Ἰσαυροί τίς σεπτές Εἰκόνες τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν Ναῶν, ἀκόμη καί νά χύσουν στή γῆ καί νά καταπατήσουν τό Δεσποτικόν Σῶμα καί τό Τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ τήν ὥραν τῆς φρικτῆς Τελεσιουργίας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐπισω-

ρεύοντες ὀργήν ἐπί τάς κεφαλάς αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Φοβεράς Κρίσεως. (βλ. σχετικά «Τά πάτρια», σεβ. Ἐπισκόπου Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, Πειραιεύς 1987. Μέχρι σήμερα τόμοι 11, βλ. ἔφημερ. «Σκρίπ», 9/22-11-97).

Οἱ Καινοτόμοι-Νεοημερολογίτες ἔχουν βαμμένα τά χέρια τους στό αἷμα. Ἡ Νεοημερολογιακή ἀλλαγὴ καί ἡ φοβερὴ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στηρίχτηκε στό αἷμα, στή βία καί στοὺς διωγμούς. Γι' αὐτό ἀπέστρεψε ὁ Θεὸς τό πρόσωπόν Του ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καί εὐλόγησε ὄλους ἐκείνους πού ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῆς πίστεως καί τῆς ὁμολογίας.

Σέ πίστῳσιν τοῦ δικαίου ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐφάνη καί ὁ Τίμιος Σταυρὸς τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεώς Του, ὅταν μαζεύτηκαν οἱ Παλαιοημερολογίτες πιστοὶ μέσα σέ κλίμα φόβου καί διωγμοῦ γιὰ νὰ ἀγρυπνήσουν καί νὰ ἐορτάσουν τὴν μεγάλην Ἑορτὴν μέ τό Πάτριον ἐορτολόγιον τό 1925.

Χρησιμοποίησαν οἱ Καινοτόμοι καί περιφρονητές τῶν Ὁσίων καί τῶν Ἀγίων καί... τίς «καθαιρέσεις» γιὰ νὰ κάμψουν τοὺς ἀγωνιστές. Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ σύρουν «ἐπί ἀντιποιήσει» δέσμιοις στίς φυλακές τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, τοὺς καλοὺς Ποιμένες, πού τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἔθυσαν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καί τῶν φίλων αὐτοῦ...

Πόσα δάκρυα, πόσος πόνος, πόσες ἀκολουθίες ἔμειναν ἀτελείωτες, γιατί σύρθηκαν μέ τὴ βία οἱ Παλαιοημερολογίτες Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς στίς φυλακές δέσμιοι!

Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη ὄλων ἐκείνων τῶν λεγομένων συντηρητικῶν «ὀρθοδόξων» πού μένουν ἀκόμη καί σήμερα σέ κοινωνία μέ τοὺς διῶκτες τῆς Ὁρθοδοξίας! Καί ὄχι μόνον αὐτοὶ δέν περνᾶνε στό χῶρο τῆς ὁμολογίας,

ἀλλά καί ἐκείνους πού θέλουν νά ἀγωνισθοῦν κρατοῦν μέσα στό καρκινογόνο σῶμα τοῦ θανατηφόρου Οἰκουμενισμοῦ.

Ἔτσι, δεσμευμένοι οἱ καλοπροαίρετοι πιστοί ἀπό τούς «μεγάλους καί ὀνομαστούς πνευματικούς» Νεοημερολογῖτες δέν μποροῦν νά ἀναπνεύσουν τόν μυρωμένο ἀέρα τῆς φιλτάτης Ὁρθοδοξίας. Δέν μποροῦν νά μεταλάβουν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀσφυκτιοῦν ἀπό τόν θανάσιμο ἐναγκαλισμό τῆς αἵρέσεως. Δηλητηριάζονται κοινωνῶντας εἰς κρῖμα καί εἰς κατάκριμα ἀπό τά μολυσμένα καί κακόδοξα θυσιαστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου καί ὅλων ἐκείνων πού εἶναι κοινωνικοί μέ αὐτό.

Οἱ «γνωστικοί» καί «σοβαροί» Γεροντάδες ἀποκοιμίζουν τά πνευματικοπαῖδια τους καί καθησυχάζουν τίς συνειδήσεις τους πιστεύοντας καί κηρύσσοντας ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖτες δέν ἔχουν ἱερωσύνη, γιατί εἶναι καθηρημένοι καί ὅτι δέν ἀναγνωρίζονται τά Μυστήριά τους ἀπό τήν Πολιτεία (!!!).

Μά πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ὅτι ὁ Θεός εἶναι δοῦλος τῶν καινοτόμων καί αἵρετικῶν «Ἀρχιερέων»; Ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἀφαιρῇ τήν Χάριν Του ἀπό δικαίους καί Ὁρθοδόξους ὅποτε τοῦ τό ζητήσουν αὐτοί;

Καί ὅμως, πράγματι τό κηρύσσουν αὐτό, γιατί ἡ ἐκκλησιολογία τους δέν εἶναι ὀρθόδοξη, ἀλλά παπική.

Γι' αὐτούς τό ἱερατεῖο, ἀδιάφορο ἀπό τό τί πιστεύει, ἀπό τό ἂν εἶναι ὀρθόδοξοι οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ ἱερεῖς, εἶναι ὁ διαχειριστής τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ καί «οἱ καθαιρέσεις τους εἶναι καθαιρέσεις», ἔστω καί ἂν εἶναι ἀδίκες καί ἐπιβάλλονται ἀπό αἵρετικούς γιά νά φιμώσουν τούς Ὁρθοδόξους!!!

Μά τά ἴδια δέν λέει καί ὁ πάπας;

Ἐμεῖς ὁμῶς γνωρίζουμε ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική μας παιδεία καί τήν ἐμπειρία ὅτι ἡ αἵρεσις περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἁμαρτία ἀποξενώνει τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν Θεό. Ὁ αἵρετικός, αὐτός δηλαδή πού κηρύσσει αἵρεσιν, καί ὅσοι τόν ἀκολουθοῦν ἐν γνώσει τοῦ ὅτι κηρύσσει αἵρεσιν, βρίσκονται σέ ἀντίθεσιν μέ τήν Ἐκκλησία. Ἡ αἵρεσις εἶναι σκότος. Τό σκοτάδι δέν μπορεῖ νά συνυπάρξει μέ τό φῶς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ Θεός φῶς ἐστίν καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία», γράφει ὁ ἀγαπημένος μαθητής τοῦ Κυρίου μας. «Ἐάν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχωμεν μετ' Αὐτοῦ καί ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα καί οὐ ποιοῦμεν τήν ἀλήθειαν· ἐάν δέ ἐν τῷ φωτί περιπατῶμεν, ὡς Αὐτός ἐστίν ἐν τῷ φωτί, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων, καί τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας». (Α΄ Ἰωάν. α', 5-7). «Πᾶς ὁ παραβαίνων καί μή μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεόν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καί τόν Πατέρα καί τόν Υἱόν ἔχει». Προϋπόθεσις γιά νά ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ εἶναι τό νά ἔχουν τήν Ἀλήθεια, γιατί ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος:

«Ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ἄλλο τι, παρά ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ» (Λόγ. 22ος). Πῶς λοιπόν μπορεῖ νά ἔχη τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ πού καθαρίζει ἀπό πάσης ἁμαρτίας ὁ αἵρετικός πού βρίσκεται σέ ἀντίθεσιν μέ τήν Ἀλήθειαν καί ἐπομένως μέ τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας;

Ἐνας Ὁρθόδοξος καί δίκαιος ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον εἶναι ἐνωμένος μέ τήν Ἀλήθεια, εἶναι καί μέ τήν Καθό-

λου Ἐκκλησίαν ἐνωμένος καί βρίσκεται μέ σιγουριά μέσα στήν Ἐκκλησία. Σέ ὅσους ἀφορισμούς, σέ ὅσα ἀναθέματα, σέ ὅσες καθαιρέσεις καί ἂν ὑποβληθῆ ἀπό τούς καινοτόμους καί αἰρετικούς στέκεται ζωντανός καί ἀκλόνητος μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐλέγχων καί ὑπ' οὐδενός ἐλεγχόμενος.

«Ἐάν παρά τόν σκοπόν τοῦ Θεοῦ, ἀφορίση ὁ Ἱεράρχης, οὐχ ἔπεται αὐτῷ τό θεῖον κρῖμα», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής πού κάτι ἤξερε ἀπό τέτοιους ἀφορισμούς.

Καί ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης γράφει: «Οὕτω καί τάς ἀφοριστικάς ἔχουσιν οἱ ἱεράρχαι δυνάμεις, ὡς ἐκφαντορικοί τῶν θείων δικαιωμάτων, οὐχ ὡς ταῖς αὐτῶν ἀλόγοις ὀρμαῖς τῆς πανσόφου θεαρχίας, εὐφήμως εἰπεῖν ὑπηρετικῶς ἐπομένης, ἀλλ' ὡς αὐτῶν ὑποφοιτικῶς ὑποκινουῦντι τῷ τελεταρχικῷ πνεύματι, τούς κεκριμένους Θεῷ, κατ' ἀξίαν ἀφορίζόντων». («Περί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας», κεφ. Ζ').

Ὁ Θεός δέν εἶναι ὑπηρετής τῶν κακοδόξων «Ἀρχιερέων», ὥστε καθ' ὑπόδειξιν τους νά ἀφαιρέση τήν Χάριν τῆς Ἱερωσύνης ἀπό κατά πάντα Ὁρθοδόξους καί δικαίους Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά φαντασθῆ κανεῖς ὅτι ὁ Θεός τιμωρεῖ τούς δούλους Του, ἐπειδή κάνουν ὑπακοή στό ἅγιο θέλημά Του καί ὄχι στό θέλημα τῶν παρανομούντων καί κακοδόξων «Ἱεραρχῶν»;...

Καί ἐάν στό παρελθόν τά πράγματα δέν ἦσαν τόσο ξεκάθαρα γι' αὐτούς πού ἐπέμεναν νά συγκρατήσουν μέ κάθε θυσία τό ποίμνιο «ἐντός τῶν τειχῶν», σέ κοινωνία δηλ. μέ τούς σχισματο-αἰρετικούς ψευδοποιμένες, μιά καί τήν ἐκκλησία τήν ταύτισαν μέ τούς διοικητές της, γιατί αὐτό τούς βόλευε καί τούς βολεύει, σήμερα ὅλοι

αὐτοὶ διαψεύδονται ἀπὸ τὰ ἀδιάψευστα καὶ συγκλονιστικά γεγονότα σέ παγκόσμια κλίμακα. Σήμερα εἶναι κραυγαλέα ἢ κήρυξις τῆς ψυχοκτόνου αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ:

Ὁ Νεοημερολογίτης ψευδοποιμένας **Σωτήριος τοῦ Καναδά**, εἰσοδεύει μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου μέ ἀλλόθρησκους καὶ μέ γυναῖκες σέ οἰκουμενιστική τελετουργία. Ὁ **Στυλιανός τῆς Αὐστραλίας**, εἰσέρχεται στήν δαιμονικήν συνάθροισιν στήν Καμπέρα μέ γυναῖκα ἰέρεια πού χορεύει καὶ ἀκολουθεῖ ὁ τότε «Χαλκηδόνος» καὶ νῦν «πατριάρχης» Βαρθολομαῖος. Στήν δαιμονικήν αὐτὴν συνάθροισιν συμμετέχουν καὶ ὁ **Μελέτιος Καλαμαρᾶς** καὶ ὁ «**Δημητριάδος**» **Χριστόδουλος**. Ὁ «**Ἀλβανίας**» **Ἀναστάσιος** συμμετέχει λατρευτικά σέ πανθησκευιακὴ συμπροσευχὴ καὶ τελετουργία ἀνάβοντας κερία στό βωμὸν τῶν δαιμόνων. Ὁ κακόδοξος **Δαμασκηνός Ἑλβετίας** κηρύσσει πλέον ἀνοιχτὰ ὅτι ἡ «ἐκκλησία» θά πρέπει νὰ ἐπανιδρυθῆ ἀπὸ τίς ἐπιμέρους ὁμολογίες.

Ὁ π. Βαρθολομαῖος στίς 6 Νοεμβρίου κάνει δοξολογία μέ τὸν παπικὸ «**Ἀρχιεπίσκοπο**» τοῦ Σάν Φραντσίσκο καὶ μετὰ τὴν τελετὴ ἀκολουθεῖ μεγάλο χορευτικὸ πρόγραμμα. Ἐνῶ στίς 5 Νοεμβρίου εἶχε λάβει μέρος σέ οἰκουμενιστικὴ τελετὴ στήν «**Πλατεῖα τῶν Εὐχαριστιῶν**», μία πλατεῖα πού δημιουργήθηκε τό 1977 ὡς ἓνα πολυπολιτισμικὸν καὶ ἐρευνητικὸν Κέντρον λατρείας γιὰ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν εὐχαριστιακὴ παράδοσιν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ τελετὴ περιλάμβανε ὁμάδες παιδιῶν ἀπὸ τὴν ἰσλαμικὴ Ἀκαδημία, τὴν Ἀκαδημία τῶν Πρώτων Βαπτιστῶν καὶ τὸ Σχολεῖο τῆς Ἑλληνορθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπίσης ἔλαβαν μέρος ἓνας Βουδιστὴς φλαουτίστας, ἓνα μέλος τῆς κοινότητος Σίχ, πού ἔπαιξε μουσι-

κά ὄργανα τῶν Ἰνδιῶν καί μία μπάντα τοῦ Σαλβέισον Ἄρμυ. Ἄλλες θρησκεῖες καί ὁμολογίες πού ἐκπροσωπήθηκαν ἦταν οἱ Ζωροαστριανοί, Ρωμαιοκαθολικοί, Ἐπισκοπελιανοί, Ἰνδουιστές, Βαπτιστές, Μεθοδιστές, Χάρε Κρίσνα καί «Τζαϊνίτες» μέ βαθυκίτρινες ρόμπες». (βλ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 21.11.97, σελ. 3 καί 4).

Κατά τά ἄλλα δέν τρέχει τίποτε!!! Ὅλα πᾶνε καλά γιά τούς Νεοημερολογῖτες!!!

Καί μετά μᾶς λένε νά μείνουμε ἀκόμη σέ κοινωνία μέ ὄλους αὐτούς τούς ψευδοποιμένες καί ψευδοπατριάρχες γιά νά κοινωνοῦμε τοῦ ποτηρίου τῆς αἱρέσεως, τοῦ ὁποίου κοινωνοῦν καί αὐτοί!!!

Γι' αὐτό κάνουμε ἐκκλησι γιά πολλοστή φορά σέ ὄλους τούς καλοπροαίρετους πιστούς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου νά διακόψουν κάθε κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς ποιμένες τους. Νά κοινωνήσουν τοῦ Ἁγιασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Νά περάσουν στό χῶρο τῆς Ὁμολογίας καί τῆς Χάριτος. Νά μετάσχουν τοῦ γλυκυτάτου Φωτός τῆς Ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας. Μεγάλη εὐθύνη ἔχουν πρωταρχικά οἱ κληρικοί καί οἱ «πνευματικοί», πού δέν θά πρέπει νά φοβοῦνται τίς «καθαιρέσεις» πού δέν «πιάνουν», ὅπως λέει καί ὁ λαός μας, ὅταν αὐτές γίνονται ἀπό τούς παρανομοῦντες, ἀπό τούς αἰρετικούς Οἰκουμενιστές καί τούς Λατινόφρονες...